

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 446/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod menom [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného usadeným euroadvokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 20 S 49/2020-29 z 30. júna 2020 a uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Asan 21/2020 z 26. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 49/2020-29 z 30. júna 2020 a uznesením Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) č. k. 5 Asan 21/2020 z 26. januára 2022. Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením zastavil konanie v právnej veci sťažovateľa (žalobcu) proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100240488/2020 z 22. januára 2020, ktorým žalovaný postupom podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu [redacted] (ďalej len „správca dane“) č. 102390510/2019 z 18. októbra 2019, ktorým správca dane podľa § 155 ods. 1 písm. b) daňového poriadku uložil úpadcovi (žalobcovi) pokutu vo výške 60,00 eur za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. a) bodu 3 daňového poriadku za nepodanie daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2018 v lehote do 1. októbra 2019 určenej správcom dane vo výzve podľa § 15 ods. 2 daňového poriadku č. 102119741/2019 z 9. septembra 2019. V rámci skúmania procesných podmienok konania totiž krajský súd zistil, že elektronické podanie sťažovateľa doručené krajskému súdu 30. marca 2020 prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy sa obsahovo nezhodovalo s podaním, ktoré sťažovateľ zaslal krajskému súdu prostredníctvom mailovej správy bez autorizácie 27. marca 2020, a teda nemá právne účinky podanej žaloby, o ktorej je možné rozhodnúť meritórne.

3. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, v ktorej namietol nesprávnu aplikáciu § 25 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), pokiaľ išlo o posúdenie toho, či si sťažovateľ riadne splnil povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci správnu žalobu.

4. Najvyšší správny súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú [§ 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)].

5. Zo spisu krajského súdu sp. zn. 20 S 49/2020 najvyšší správny súd zistil (body 12 až 14 napadnutého uznesenia), že sťažovateľ 27. marca 2020 o 14.27 h zaslal krajskému súdu prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy podanie všeobecnej agendy bez textu s predmetom označeným ako „*Správna žaloba*“ a s prílohami autorizovanými podľa zákona o e-Governmente, medzi ktorými sa žaloba nenachádzala, avšak príloha označená ako „*Splnomocnenie advokáta [redacted] na konanie pred súdom*“ sa v podaní nachádzala duplicitne. Z dokumentu označeného ako „*Výsledok informatívneho overenia podpisov a pečatí v elektronickej správe*“ vyplynulo, že toto podanie bolo krajským súdom prijaté 27. marca 2020 o 23.51 h a z dokumentu označeného ako „*Doručenka*“ vyplynulo, že podanie bolo krajskému súdu doručené 28. marca 2020 o 00.51 h. Dňa 27. marca 2020 sťažovateľ zaslal krajskému súdu žalobu s prílohami prostredníctvom mailu z elektronickej adresy právneho zástupcu sťažovateľa, prílohou ktorého bola žaloba bez autorizácie podľa zákona o e-Governmente, ako aj iné prílohy bez autorizácie podľa zákona o e-Governmente. Toto podanie bolo krajskému súdu doručené 27. marca 2020 o 16.12 h.

6. Najvyšší správny súd vyhodnotil správnu žalobu podanú prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy 27. marca 2020 v posledný deň lehoty podľa § 181 ods. 1 SSP ako blanketnú žalobu (bianko žalobu) bez uvedenia žalobných bodov a bez žalobného návrhu, pri ktorej odstránenie vád postupom podľa § 59 SSP nebolo efektívne možné dosiahnuť v lehote podľa § 181 ods. 1 SSP, a preto krajský súd nebol povinný pristúpiť k odstraňovaniu jej vád postupom podľa § 59 SSP. Podľa názoru najvyššieho správneho súdu krajský súd postupoval správne, keď neprihliadal na neautorizované podanie vo veci samej, ktoré mu bolo zaslané prostredníctvom elektronickej pošty 27. marca 2020, avšak sťažovateľ ho v lehote podľa § 56 ods. 2 SSP nedoplnil v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa zákona o e-Governmente, a to vzhľadom na princíp koncentrácie konania v správnom súdnictve, vyjadrením ktorého je aj nemožnosť odpustenia zmeškania lehoty v zmysle § 181 ods. 4 SSP. Najvyšší správny súd ďalej uviedol, že

sťažovateľ sa o svojom omyle pri podaní správnej žaloby mohol dozvedieť už z elektronickej doručky vyhotovenej podľa § 30 zákona o e-Governmente, ktorá obsahovala identifikáciu elektronických dokumentov (príloh) zaslaných krajskému súdu. Krajský súd nemohol vziať do úvahy ani doplnené autorizované podanie, ktoré mu sťažovateľ zaslal 28. júla 2020, t. j. po vyhlásení rozhodnutia krajského súdu o zastavení konania, ktoré z pohľadu najvyššieho správneho súdu bolo doručené aj po lehote podľa § 56 ods. 2 SSP i podľa § 181 ods. 1 SSP. Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší správny súd námietku sťažovateľa o nesprávnej aplikácii § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente krajským súdom uznal za opodstatnenú, avšak uvedená námietka nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu (body 19 až 38 napadnutého uznesenia).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] tvrdí, že krajský súd pri posudzovaní podaní, ktoré mu zaslal jednak prostredníctvom Ústredného portálu verejnej správy, ako aj prostredníctvom mailovej správy, pochybil, keď ho nevyzval na doplnenie neúplného podania ani nepoučil o následkoch nedoplnenia neúplného podania, čím mu odoprel právo na prístup k súdu. V tejto súvislosti krajskému súdu aj najvyššiemu správne súdu vytyka, že ich postup pri interpretácii a aplikácii § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente v spojení s § 56 a § 59 ods. 1 a ods. 2 SSP bol príliš formalistický, nezohľadňujúci účel uvedených zákonných ustanovení ani úmysel zákonodarcu, čo malo za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 20 S 49/2020-29 z 30. júna 2020 (bod 2) a uznesením najvyššieho správneho súdu č. k. 5 Asan 21/2020 z 26. januára 2022 (body 4 až 6), ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné a príliš formalistické (bod 7).

9. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného sudu sú predmetom kontroly zo strany ústavného sudu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (IV. US 43/04). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

10. Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy). Právoplatné rozhodnutie krajského súdu možno napadnúť kasačnou sťažnosťou, o ktorej rozhoduje senát najvyššieho správneho súdu (§ 438 ods. 1 a 2 SSP). Keďže právomoc najvyššieho správneho súdu predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľa, ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu

11. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo účastníka konania na prístup k súdu má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je správny súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Podľa dnes už ustálenej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, II. ÚS 531/2020, I. ÚS 380/2021) korešpondujúcou s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91) všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu

uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

12. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nevzniesol námietky proti skutkovému stavu zistenému najvyšším správny súdom zo spisu krajského súdu sp. zn. 20 S 49/2020 (bod 5), jeho námietky smerujú výlučne proti nesprávnemu výkladu a aplikácii § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente v spojení s § 56 a § 59 ods. 1 a ods. 2 SSP najvyšším správny súdom.

13. Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správny súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 56 ods. 1 a 2 SSP).

14. Ak ide o podanie vo veci samej, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, správny súd uznesením vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote podľa § 58 ods. 2. V uznesení podľa odseku 1 správny súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho doplniť alebo opraviť, a poučí o možnosti podanie odmietnuť (§ 59 ods. 1 a 2 SSP).

15. Ak osobitný predpis na účely konania o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach osôb ukladá osobe povinnosť podať alebo doručiť orgánu verejnej moci návrh na začatie konania, žalobu, žiadosť, sťažnosť, vyjadrenie, stanovisko, ohlásenie alebo iný dokument alebo ak ju na ich podanie oprávňuje, považuje sa táto povinnosť za riadne splnenú alebo toto oprávnenie za riadne využité podaním elektronického podania alebo doručením elektronického podania, ktoré je autorizované za podmienok podľa § 23 ods. 1. Ustanovením prvej vety nie sú dotknuté oprávnenia orgánu verejnej moci podľa osobitných predpisov požadovať odstránenie väd, doplnenie elektronického podania, odmietnuť prijatie elektronického podania alebo možnosť či povinnosť orgánu verejnej moci nekonať alebo konanie zastaviť, ak je elektronické podanie neúplné. Elektronické podanie je podané jeho odoslaním do elektronickej schránky orgánu verejnej moci; na účely preukázania momentu odoslania sa použijú údaje z potvrdenia podľa § 5 ods. 8 (§ 25 ods. 1 zákona o e-Governmente).

16. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

17. Kasačný súd po vecnom preskúmaní zamietne kasačnú sťažnosť, ak nie je dôvodná, a teda napadnuté rozhodnutie krajského súdu je správne (§ 461 SSP).

18. Odborná právnická literatúra k dôvodu kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP uvádza, že „Právnym posúdením veci na účel tohto ustanovenia je činnosť krajského súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na skutkový stav zistený orgánom verejnej správy alebo aj ním samým v rámci plnej jurisdikcie (peňažnej alebo sankčnej moderácii) alebo v osobitných konaniach. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento dôvod kasačnej sťažnosti je naplnený v prípade, keď krajský súd na zistený skutkový stav a) neaplikoval príslušnú právnu normu (t. j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu), b) aplikoval nesprávnu právnu normu (t. j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú), c) obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval alebo d) správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Nesprávnym právnym posúdením veci je tak omyl krajského súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Podanie kasačnej sťažnosti zásadne nebude prichádzať do úvahy z dôvodu nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, ale jej podanie je odôvodnené nesprávnym právnym posúdením.“ (*Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 1602 – 1632.*).

19. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (Správneho súdneho poriadku a zákona o e-Governmente), ktorými by poprel ich účel a význam. Najvyšší správny súd akceptoval námietku sťažovateľa týkajúcu sa nesprávnej aplikácie § 25 ods. 1 zákona o e-Governmente krajským súdom, avšak táto so zreteľom na znenie § 56 ods. 1 a 2 SSP nebola spôsobilá ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd pripomína, že správny súd poučovaciu (manudukčnú) povinnosť nemá, ak je účastník konania zastúpený advokátom alebo ak má účastník konania, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 26 SSP). V konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy bol sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – usadeným euroadvokátom [REDACTED] a aj sám má právnické vzdelanie druhého stupňa. Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu preto nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa. Nič teda nenasvedčuje tomu, že by bol sťažovateľovi odopretý prístup k súdu.

20. Postup advokáta pri poskytovaní právnych služieb sa viaže na pojem odborná starostlivosť, ktorú je potrebné chápať ako súhrn všetkých predpokladov na výkon advokátskej činnosti od základných formálnych podmienok na možnosť vykonávať advokáciu, až po osobnostné predpoklady. Pri určení postupu na presadzovanie záujmov klienta musí advokát voliť také formy a prostriedky, aby sa naplnili ciele a očakávania klienta, pričom prvoradý je vždy záujem klienta (I. ÚS 454/2019).

21. Ústavný súd už judikoval, že „Vecou riadneho výkonu advokácie je okrem iného aj to, aby dovolanie klienta, ktorého advokát zastupuje, podané elektronicky, bolo autorizované kvalifikovaným elektronickým podpisom alebo kvalifikovanou elektronickou pečiatkou patriacimi advokátovi (§ 23 ods. 1 zákona o e-Governmente). Pokiaľ tak neurobí a v dôsledku toho dôjde k zmareniu úkonu vyúsťujúceho do negatívneho následku týkajúceho sa kauzy jeho klienta, môže to

založiť jeho disciplinárnu zodpovednosť i možnosť klienta domáhať sa nároku na náhradu škody spôsobenej v súvislosti s výkonom advokácie (nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 484/2019 z 11. februára 2020, ZNaU 11/2020).

22. Rovnaký záver možno prijať aj vo vzťahu k autorizácii elektronického podania obsahujúceho správnu žalobu žalobcu, ktorý je riadne zastúpený advokátom.

23. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi závermi najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu